

ТУЖЛИВІ ПІСНІ МОГО НАРОДУ

Пам'ятаєте, як буквально кілька тижнів тому нашу спільноту тіпало від гніву та обурення після почутого від Папи Римського про український білий прапор? Ми одразу зробили тисячу та один мем, розродилися обурливо гнівними поетичними та прозовими опусами-дописами у соцмережах. І готові були ледь не на Святому Письмі присягати, що ми будемо битися за Україну, за її волю, за себе до останнього подиху. От тільки де саме і хто? На своїх тилових фронтах, п'ючи капучинку на кокосовому молоці, перед тим пробігши пару кілометрів у спортзалі на біговій доріжці на славу ЗСУ? І хто? Оті мамині «бусінки» та «орхідейки», яких боронять з косами та вилами від ТЦК невтомні активістки тилового фронту?

Нещодавно оприлюднили статистику: по нашій області маємо близько 40 тисяч ухилиянтів. І оце наш білий прапор, який ми підняли вже давно. І піднімаємо щодня, тікаючи від повісток, вдаючи, що війна десь там, далеко, а у нас тут звичайне життя, сповнене побутовою суетою, яку іноді призупиняють звуки сирен, але ненадовго. Та й узагалі, скоро Великдень, і нам треба думати про кошики та вимиті вікна, а не про те все. І це теж наш білий прапор.

Але це не означає, що ми не схвильовані. Ми дуже схвильовані. Ми слухаємо і співаємо тужливих пісень, ходимо дивитися фільми про нашу війну. Ми ж не байдужі... Ми плачемо під час переглядів, нам болить... Але знаєте, болить так якось дивно. Немов постфактум. Немов війна уже завершилася, а ми взялися проживати навіть не травму, а посттравму.

Я не кажу, що не потрібно писати чи говорити про війну. Треба. І дуже треба, бо як не говоритимемо ми, то говоритимуть за нас. І не факт, ой, не факт, що так, як треба і правильно. Але ми іноді забуваємо чи вдаємо, що забуваємо, про те, що війна – це не минуле, це ще не доконаний факт. І це напівпам'ятання також наш білий прапор. Бо війна триває. Насправді, а не лише у новостворених тужливих піснях. Не на екранах у кінотеатрах. Вона справжня, вона дихає тобі в лице, від неї не сховаєшся, як би цього не хотілося.

Повернімося до слів Папи. Чи багато обурених пішли до військкомату, щоб не словом, а ділом показати, як вони боронитимуть рідну землю? Чи були там черги? Ні, черги у нас під магазином ZARA. Чи збільшилася кількість пожертв на військо та його потреби? Декларації, придбані автівки, будинки, земельні ділянки фотки з відпочинків та святкувань свідчать про інше. То чи не є це отим білим прапором, яким ми вже давно вимахуємо? І не треба казочок про те, що хтось там не створений для війни. Бог нікого із нас не створював для війни, лиш для миру та любови. Але є ворог, є Україна, яка через нашу байдужість та фарисейство може лишитися тужливим спогадом у думках про величний народ, який велико співав, але лиш одиниці якого велико боронили рідну землю.

Мій чоловік, як і чимало інших військових, ще жодного дня не був у відпустці. Вони боронять Україну 24/7. Хоча, як сумно жартує чоловік, 24/7 вже не виходить, бо вони іноді просто падають від втоми. І коли мене тут, у тилу, намагаються заспокоїти, щоб я не хвилювалася, що усе скоро завершиться, кажу, що так, має усі шанси скоро закінчитися, бо люди закінчуються. І це не песимізм, це реальність. Але ми далі стаємо і співаємо сумних пісень про нашу волю і про ворога, який наступає.

То може, вже варто стати не тими, хто дякує котикам ЗСУ, а тими котиками, яким дякують інші? Тоді й білий прапор над Україною перестане бути реальністю. Повірте, дуже важко тримати жовто-блакитний стяг тим самим рукам 24/7 вже котрий рік, місяць, тиждень. І оте формальне «Дякую ЗСУ» явно не допомагає його підтримувати, як і тримати кордони української незалежності.

Опубліковано 03.04.2024